

Akolyta

Príspevok pridal Mortimer
©tvrtok, 09 august 2007

Vzkaz z velitelství nás zastihl ve chvíli, kdy jsme se účastnili půlnoční modlitby. Servitor způsobně poěkal až dokoněme první část litanií a teprve pak mi svým bezbarvým hlasem vyřídil rozkaz dostavit se do chrámu Jeho Světla, nyníjšího místa provizorního velitelského štábu. Dorazili jsme bihem chvilky, kaple, ve které byla sloužena bohoslužba, ležela nedaleko.

Uvnitř chrámu bylo živo jako o polední mši – velitelství si nemohlo dovolit ztrácet čas odpočinkem. Po celém místě hořely boje způsobené naším výsadem, jejich odlesk rudí ozařoval rozstřílené prostory svatých míst.

Na místě oltáře stála obrovská koule holomapy, spojená mohutnými svazky drátů a kabelů s okolo sedícími technoknizi a astropaty. Nad nimi se dohadovala generálská suita, kolem nichž bíhali kurýři a servitoři.

Sotva jsme se sestrami vešli do chrámových prostor, vyšel nám naproti jeden z mužů stojících okolo holomapy, celý zakutý v černém keramitovém brnění potřísněném krvavými cákanci.

Maršál Černých Templářů Valor Aegadis.

Kývl nám na pozdrav a pak mě odvedl do jedné z bočních kaplí, sloužících coby zpovědnice. Sestrám pokynul aby počkaly v hlavním sále. Jakmile jsme byli uvnitř, zapadly za námi její vzduchotěsné dveře. Zbystěl jsem, tohle nevypadalo na běžnou akci vymytání hereze.

„Inkvizitore Dariene, omlouvám se, že jsme vás i váš oddíl vytrhli z odpočinku ale situace, která nastala, si vyžaduje přítomnost vaši i vašich řádových bojovnic.“

„Neomlouvejte se, služba Císaři ospravedlňuje jakoukoliv obě. A...ještě nejsem plnohodnotný služebník inkvizice. Stále jsem jenom ve fázi výcviku.“

Marióák beze slova přešel nepřítomnost mého mistra.

„Přejdu tedy rovnou k věci. Říká vám něco jméno von Strömberg?“

Chvilí jsem pátral v paměti ale pak jen pokrčil rameny. „Bohužel, to jméno slyším poprvé.“

„Divil bych se, kdyby ano. Je to výkonný inkvizitor z Ordo Malleus. I já jsem ho do dnešního dne neznal. A ani jsem neviděl, že tu je s námi. Před necelou půlhodinou se nám totiž sám ozval.“ Překvapením jsem lehce pozvedl obočí. Přítomnost Lovce démonů jsem tu opravdu nečekal. A ještě mění jsem čekal, že na sebe bude upozorňovat.

„Co potřebuje?“

„Nahlásil nám svoji pozici a nařídil poslat za ním posily minimálně o deseti mužích. Výslovně nám přitom nařídil, že se musí jednat o inkviziterní jednotky.“

„Dobře, ihned se vydáme na cestu. Jaké jsou jeho propozice?“

„Nachází se asi padesát metrů pod zemí.“

„Cože ??“

„Ano, slyšel jste dobře. Nevíme kde přesně je ani jak se tam dostal, takže půjdete víceméně naslepo, pouze podle údajů, které se nám povedlo získat stopováním jeho vysílání.“

„Ale..jak to mám udělat ?!?“

„To je vaše věc. Ale asi to nějak dokážete, protože von Strömberg si vyžádal vás osobně.“

„Co ? Jak..?“

„Nevím. Ale to je teď jedno, všechno zjistíte až tam dorazíte. A měl byste vyrazit okamžitě, na cestu máte necelé tři hodiny. Další z propozic von Strömberga,“ dodal omluvně při pohledu na můj nevěřící výraz.

„Jednu výhodu bych ale pro vás přeci jen měl. Pro větší bezpečí a znásobení palebné síly s vámi půjde jeden oddíl mých Templářů pod vedením Lothara, našeho Šampiona obdařeného svatou vizí.“

Na ta slova se vrata zpovídnice se sykotem otevřela a v nich se objevil mohutný muž s templářským křížem na obrněném rameni a s dlouhými bílými vlasy, spadající až na hrudník. Mlčky mi kývl na pozdrav, zatímco se opíral o svůj černý obouruční meč.

Naposledy jsem se otočil na maršála. „Co přesně vám von Strömberg řekl o tom k čemu nás potřebuje?“

„Nerekl nám nic. Císař vám pomůže. Budete to potřebovat...“

Templáři nás zavedli do jednoho z rozbitých domů a pak bez zaváhání naskákali do díry, která se otvírala v jeho podlaze. Dlouze jsem pohlédl na jeptišky stojící okolo mě a snažil se vryt jejich nadpozemsky krásné tváře do paměti. Měl jsem neustálý dojem, že tuhle možnost mám naposled v životě.... Dívky si pak do jedné nasadily pělby a postupně všechny naskákaly do temnot za Templáři. Vzápětí jsem je následoval i já, s vyčítavou modlitbou na rtech....

Chodba, ve které jsme se ocitli, byla jak vystřižená z učebnic historie. Táhla se daleko do tmy na obě strany, bez omítky, s vystupujícími cihlami, které vzbuzovaly představy vyhozených žeber. Plíseň byla prolezlá skoro všude a okolo nás vzlínal nechutný smrad ze zelenavé břečky, tekoucí nám pod nohama.

Pohledem na lokátor jsem zkontroloval směr a mávl rukou do tmy. Lothar se beze slova klusem rozbíhl pryč a s ním všichni ostatní. Během chvilky jsme museli zapnout světla, protože podzemní tmu nedokázal protrhnout ani náš upravený zrak.

Bíželi jsme dlouho, minuty se nekonečně vlekly a vzápětí splašení ubíhaly podle toho, jestli jsem se vyerpáním modlil abychom na chvíli zastavili nebo v hrůze trnul, že se nestihneme veš dostát na místo setkání. U každé křižovatky se všichni zastavili a Lothar na mě tážavě pohlédl. Napínal jsem svou vůli k prasknutí a snažil se odhadnout správný směr k našemu cíli, vída, že chyba nás všechny může stát život.

Čím déle jsme bíželi, tím hlouběji jsme se nořili do podzemí a ztráceli kontakt s povrchem. Čas od času se na nás snesla sprška zdiva, uvolněného rachotem bitvy, který otřásl celou chodbou. Ve světle našich lamp pak zviřený prach malou chvilku taněl jako hejno svítlušek a mátl naše smysly. Pokaždé jsme jím probíhli a nechali ho daleko za námi, nevšímajíc si jeho zvláštního kouzla.

Pak na nás zaútočil první nepřítel.

Uslintaní démoni s drápy a zuby ostrými jako šavle a stejně tak zahnutými. Do poslední chvíle tiší a nehybní, ve chvíli, kdy na ně dopadl kužel světla, se na nás vrhli jako tornádo a stal se z nich ůvoucí kotouč smrtelných čepelí. Tehdy přišly na řadu naše zbraně v čele s těmi několika plamenomety, které chodby před námi vyčistily stejně jako svatý plamen odhodlání něčí hnilobu kacířství.

Měl jsem šťitstí, že útočili maximálně v pět. Vyšší počet by si nepochybně vybral krutější daň než jen škrábance na pancíři a povrch sekutí....

Když už jsem přestal doufat, že se ještě nikdy na světlo a hodinky ukazovaly pět minut po stanoveném limitu, se to stalo. Ze tmy před námi, kam nedosáhl světlo lamp, hvízdnul výstřel a neškodně se mi odrazil od brnění. Všichni bleskově zhasli světla a přitiskli se ke zdem.

Vteřiny se líně vlekly a ve vzduchu nebylo slyšet nic, ani něč zrychlený dech. Srdce mi hlasitě bušilo v hrudi, měl jsem dojem, že s celá prostora kolem mě musím tím zvukem otřásat. Opatrně jsem do tmy začal natahovat myšlenkovou paži a snažil se zlehka dotknout toho, kdo na nás stál.

Pomalou, pomaličku jsem tápal ve tmě, když tu náhle... prudce jsem se odrazil od toho nejmohutnějšího psi-štítu, na který jsem dosud narazil. Do mysli jsem dostal ránu tak silnou až mě před oěma vyskočil rej jisker.

Ze tmy se ozval zvučný hlas s podtónem výhrůžky: „Jdete pozdě. Ještě jednou a budu mřít na hlavu.“

Ve světle rozžatých lamp se před námi objevila křižovatka čtyř chodeb, na které se za ohybem stěny kryly dvě postavy – jedna v modré zbroji Ultramaríny a druhá v šedobílém brnění Inkvizice. Von Strömberg si nás chladně změřil a pak krátce pokynul hlavou, nejspíš na znamení souhlasu se svými úvahami.

„Dál budou pokračovat jen inkviziční síly. Zbytek počká tady a bude nám krýt ústupovou cestu.“ Na místě se otočil a vykročil pryč chodbou vpravo.

Pohledem a pokývnutím jsem se rozloučil s Lotharem a pak vyběhl za inkvizitorem, minouc přitom několik seser, které čekaly aby mohly zaujmout postavení na konci průvodu. Ultramariňák mi nevinově ani pohled a chladně se přivítal s

ostatními. – jeho kapitula měla k Templářům vždy trochu dál než my, Inkvizice.

Dobíhl jsem von Strömberga a žádal se o krok za něj, tak jak kázala etiketa. Sestry kolem nás jsem viděl jen jako neznatelné stíny, skryté za pruhy světla z jejich lamp. Každá z nich si dávala velký pozor na to aby neosvítila nikoho z ostatních.

„Pane ?“ odvážil jsem se položit otázku. „Kam to jdeme ?“

„To brzy uvidíte, pane Dariene.“

Zklamání jsem zmlkl. Nečekal jsem, že mi to řekne ale přeci jenom.... Začal jsem si opakovat krátkou modlitbu na zpevnění mysli. Zvědavost není dobrá vlastnost, zvláště pro budoucího inkvizitora ne.

Von Strömberg se náhle zastavil a úkosem na mě pohlédl. Měl jsem dojem, že jsem na jeho tváři zahlédl prchavý úsměv ale ruku do ohně bych za to nedal. Inkvizitor mi pokynul a pohybem ruky mě poslal vedle sebe.

„Víte proč tu jsem ?“ zeptal se mě posléze při chůzi.

„Nejspíš kvůli té nákaze Chaosem, která postihla tento svět.“

„Správná úvaha,“ poznamenal suše. „Teď zkuste použít mozek a odpovězte mi ještě jednou.“

„Nevím, pane, přesný důvod, ale domnívám se, že se tu asi vyskytla nějaká démonická síla, jinak byste tu asi nebyl vy osobně.“

„Opět správně.“

„Víc už ale...“

„Asi před měsícem,“ nenechal mě domluvit, „jsem tu přistál s deseti Šedými rytíři. Spolu s jednotkou seržanta Valeria, kterého jsem mohl poznat na té křižovatce, jsme narazili na přítomnost, jak jste správně vytušil, démonických sil. Sakra velkých démonických sil. Po střetnutí s nimi jsem naživu zůstal jen já a Valerius, oba jsme se s pomocí Císařovou dostali až sem a tady pokračovali v boji.....“ Zbytek věty nechal vyznít do ztracena.

Začaly mi do sebe zapadat souvislosti a vědomosti, získané studiem zpráv odeslaných ještě před uzavřením blokády.

„Mimochodem,“ pokračoval von Strömberg dál, „kde máte zbytek jednotky? Neříkejte, že sem eklesiarchát poslal jen vás a deset bojovníků ?“

Čekal jsem, že tuhle otázku dostanu ale přesto mě ostře bodlo v hrudi. Další prohešek mysli, napadlo mě. „Máte pravdu, původně nás bylo mnohem víc. Během výsadku ale zbytek sester včetně mého mistra zahynulo ještě při průletu atmosférou.“

Von Strömberg chvíli krácel tiše. „Škoda, jejich pomoc by se nám hodila...“

„Ano pane,“ odpověděl jsem a snažil se přitom kontrolovat svůj hlas. Neměl jsem tušení, jestli to není nějaká zkouška, kterou mi von Strömberg nachystal.

Náš rozhovor náhle skončil, když sestry kolem mně bleskově zhasly svoje svítilny a mě se v mozku zhmotnila subvokalizovaná zpráva od dívek v přední linii – běžnou radiovou komunikaci nepoužily kvůli snadnějšímu zachycení zprávy.

++Dariene, cesta před námi končí závalem. Zpoza něj je slyšet šev a rachot zbraní. Očekáváme rozkazy++

Tázavě jsem se podíval na von Strömberga, zprávu zjevně zachytil také. Nejspíše kývl hlavou, v nastalé tmě jsem to mohl jenom tušit

++Čekajte na náš příchod, zatím nic nepodnikajte. Hned jsme tam. Konec++

++Rozumím. Konec.++

Von Strömbergova tvář se rozjasnila světlem z jeho kulatých brýlí, které zapnul do módu viditelného světla. V jejich záři na mě pohlédl a oči se mu horečnatě leskly.

„Jsme na místě.“

Pøikrèeni jsme stáli za ohybem chodby, kterou jsme pøišli. Cestu nám, pøesní podle hlášení od Celesty, jedné z pøedních hlídek, zahrazovala stína z balvanù. Na první pohled bylo vidít, že sem nespádl náhodou – každý z nich nesl známky nedávného použití výbušniny a jakýchsi drápù, které na jejich povrchu vyryly dlouhé ostré rýhy. Zvuky zpoza kamenù byly tlumené ale nedalo se je pøeslechnout – mnohohlasý øev stovek nelidských hrdel, obèasný jeèivý výkøik bolesti a nepravidelní ozývající støelba z bolterù. Po zádech mi pøebíhl mráz a musel jsem si vši silou opakovat modlitbu za modlitbou. Moc to nefungovalo – z druhé strany na mì dýchala smrt v té nejèistší formi a mé tilo to vidilo.

Von Strömberg se k nám otoèil a svítlo z jeho brýlí pøejelo po našich bledých oblièejích.

„Na druhé stranì nás èeká Chaos ve zkrystalizovaný do své nejtemnější podoby. Víím, že mnozí z vás už proti nìmu bojovali ale zde.... A• už nás tam èeká cokoliv, Císaø se na nás bude dívat a my ho nesmíme zklamat. Pamatujte na to, jako i na jeho radost, kterou pocítí až vymýtíte další z brlohù neèistých sil. Buíte bez slitování! Bez soucitu!“

Výraz v inkvizitorových oèích byl neúprosný. Øíkal nám, že to co jsme právi slyšeli, je beze zbytku pravda.

„Nyní si zopakujeme dvacátý pátý žalm. Dá nám energii bojovat ze všech sil. Pokleknìte, sestry.“

Jako v tranzu jsem poklekl a sklonil hlavu. Chodba byla dost široká na to aby stejnou vïc mohl udílat zbytek oddílu. Zuøiví jsem si opakoval jeden verš za druhým a snažil se na nì soustøedit ale nešlo to... Po oèku jsem sledoval, jak von Strömberg pøecházel od jedné ženy k druhé. Každá v kleku zvedla hlavu oproštinou od pøilby a nechala si udílat znamení øíšského orla na èelo. Inkvizitor pak na ni cákl trochu svícené vody z pøíruèení nádoby, kterou mìl u pasu a nìco jí tiše øekl. Dívkám se v oblièejí usadil vyrovnaný výraz, s klidem si nasazovaly své pøilby a povstávaly, chystajíc si svou zbraò.

Ke mnì inkvizitor pøišel až naposled. Zvedl jsem hlavu a pohlédl mu do oèí. Muž udílal rukou žehnajíc gestu a pak mi na temeni pøistála sprška vody. Nevnímal jsem nic kromì jeho pohledu. Tvrdý výraz se zmìnil na mìkké svítlo, ladící s tím, které vycházelo z brýlí. Vidil jsem v nich svaté odhodlání a nezlomnou víru v úspìch. Můj strach zaèal roztávat.

„Dnes, pane Dariene, poznáte pravou podstatu toho, proti èemu bojujeme. Nemáte se èeho bát, vaše duše do spárù Chaosu nepadne. Ne dokud tu jsem já. Nyní povstaòte.“

Poslušni jsem se zvedl a stále hledil do jeho oèí. Von Strömberg vážni pokývl hlavou a nezøetelnì se usmál. Pocítìl jsem, jak mi plní svaté odhodlání položit za Císaøe život.

Pak se jeho brýle potáhly zrcadlovou clonou a svítlo z nich pohaslo. Jeptišky tiše stály za inkvizitorovými zády, seøazené a s pøipravenými zbranìmi. Vidil jsem, že žádná nezklame. Vidil jsem to už i o sobì.

Von Strömberg pozvedl ruce a v nich mohutné kladivo, dosud ukryté pod rudým pláštím na zádech. Pevnì se rozkroèil a napøáhl se s ním proti navršené zdi. Bohatì zdobená hlavice kladiva zaèala záòit vnitøním svítle, vykreslujíc na zdech mihotavé stíny. Po nekoneènè vteøinì se ubraò obrovskou rychlostí mihla vzduchem. Tisni než udeøila do kamenù se její svítlo ještì znásobilo a vzduch kolem ní zhoustl. Èas okolo nás se zpomalil a nikdo se nebyl schopen pohnout. Jen kladivo samo.

Narazilo do závalu a kolem nás se prohnalo zahøminí, které vyústilo v mohutnou explozi. Místo pevné pøekážky se pøed námi otevøela díra. Brána do pekla...

„Za Imperátora !!“

S kòikem jsme naskákali do vzniklého otvoru a ještì ve vzduchu zaèali støílet. Bìhem zlomku vteøiny jsem si prohlédl místo, kam jsem mìli namíøeno.

Gigantická jeskynì, jejíž druhý konec se ztrácel v nedohlednu, pokrytá zvrásnìnými stalaktity a se stínami znetvoøenými kapajíc vodou. Celá prostora byla vyplnìna vlnícím se moøem démonických til, která po sobì lezla, navzájem se požírala a strašlivým zpùsobem pøi tom øvala. Jediné místo, kde se démoni nevyskytovali, byl jakýsi ostroh vzniklý vzestupem zemì nad úroveň ostatku jeskynì.

Ostroh byl obsazen mohutnými pøístroji, pospojovanými tlustými svazky kabelù a obsluhovanými kreaturami natolik pokøiveným Chaosem, že nebylo poznat, jak vypadaly pùvodní. Uprostøed pak byl umístìn generátor silového pole, které nadnášelo....to.

Jinak se to nazvat nedalo. Ohromné torzo tila, vzdálenì pøipomínajíc humanoidní. Služebníci kolem nìj pobíhali a vráželi do nìj kusy masa, které vytrhávali obrovskými drapáky ze svíjejících se til dèmoù, kteøí byli vyzvedáváni ze dna jeskynì.

Nemìl jsem èas uvìdomit si hrùznost situace. Na ostrohu totiž kromì ostatních byly i mohutné postavy zakuté do pokøiveného pancíøe, pokrytého vrstvou nechutných tekutin. Padlí mariòáci na nás okamžitì zaèali støílet.

Ve chvíli, kdy jsem dopadl na kamenný povrch ostrohu, se ěas opit rozbíhl svým normálním tempem. Plynule jsem přešel do kotoulu a dostal se tak do pokleku, ze kterého jsem začal okamžitě pálit ze svého bolteru. Výbušné stěly překrojily nejbližšího chaosového servitora vedví. Za mnou dopadaly ostatní bojovnice a proudem stěel zasypávaly široké okolí. Těla znetvořená chaosem se hroutila a vybuchovala v gejzírech ěerné krve.

Kolem mĚ se s uširvoucím ěevem prohnal von Strömberg, kladivo pozdvihnuté vysoko nad hlavu. Mohutným skokem se dostal daleko pĚed nĚs, kde veškerou silou svých paží udeřil zbranĚ do zemĚ pĚed sebou.

Ěas znovu zmĚnil své skupenství a začal se táhnout jako med. StrašlivĚ pomalu jsem vidĚl, jak se ze zemĚ zvedla drobná vlnka, která postupnĚ nabĚrala na intenzitĚ a odhazovala vše co jí stĚlo v cestĚ. S ťžasem jsem sledoval jak mohutné postavy morových mariĚáků padají k zemĚ a jsou odhazovány jako hadrové panenky, nĚkteřĚ padají pĚes okraj, kde je ještĚ ve vzduchu rozĚezávaly nedoĚkavĚ drápy dĚmonů, kteřĚ vyskakovaly vysoko do vzduchu.

„Na zteĚ ! Do boje, sestry, do boje !“ VidĚl jsem, co je v tuto chvíli potĚeba udĚlat. Prudce jsem se zvedl a tasil svĚj rotomeĚ. OstĚí zavibrovalo a rozeřvalo se jako by bylo oživlé. NeohlĚžel jsem se pĚes rameno, vidĚl jsem, že nepobĚžím sám.

Tryskem jsem dorazil k prvnĚmu nepĚíteli, shodou okolností mariĚákovi ležĚcímu na zemĚ, a prudce mu odtrhl ěást hrudníku i s rukou od zbytku tĚla. Jeho horká krev mĚ ohodila mohutným cákancem.

BĚžel jsem dál a zĚstupem nepĚĚtel se prodĚlal k von Strömbergovi, kteřĚ se svou zbranĚ ohĚnil v mohutných obloucĚích kolem sebe a drtil každĚho kdo se dostal do jeho dosahu. BojovĚ ryk mĚho oddĚlu naplnil celou jeskyni a otĚřl jejími zdmi.

NĚhle se nad bojištĚm ozval jinĚ zvuk. TĚhlĚ dĚmonĚ jek. ZbĚsile jsem se osvobodil od nejbližšího nepĚĚtele a rozhlĚdl se kolem. Na okraj ostrohu se začĚnali drĚpat bestie dosud uvĚznĚné dole. Pochopil jsem, proĚ jsme pĚed tĚm slyšeli štikot zbranĚ.

S varovným vĚkĚikem jsem se vrhnul vstĚříc pĚichĚzejĚcí hrozbi. Cestou jsem pĚeskakoval tĚla roztrhaná stĚelbou i rotomeĚi, tĚla která patĚila vĚtšinou vojĚkům Chaosu. VĚtšinou...

K prvnĚmu z dĚmonů jsem dobihl kdyŹ vystřkoval hlavu nad okraj a snažil se vydrĚpat vĚš. Prudce jsem máchl zbranĚ a ěistým sekem mu urval hlavu od zbytku tĚla. Mrtvola se pomalu skĚcela nazad a strhla sebou nĚkolik dalšĚích bestiĚ, které šplhaly nahoru. Na spokojenost jsem ale nemĚ ěas. O nĚkolik metrů dál se drĚpaly nahoru dalšĚ stvĚry.

RozbĚhl jsem se k nim ale vidĚl jsem, že to nestihnu. Ve chvíli, kdy se první z nich dostala povrch ostrohu, jsem byl teprve v pĚlce cesty. DĚmon se postavil na zadnĚ a mohutnĚ zařval, jeho hlas pĚehlušil i zvuky bitvy za mnou.

Byl tĚm nejvĚtšĚm, kterĚho jsem kdy vidĚl. OdpornĚ naĚervenalĚ, lesklĚ od neĚistých tekutin, které ho celĚho pokrývaly a z jejichŹ smradu tryskaly slzy z nĚhle oslepených oĚĚ. Pak se rozhlĚdl a jeho pohled se zastavil na mĚ. Hrůzou jsem zkamenĚl.

DĚmon se pomalu vrĚtil na všechny ětyři a vycenil své odpornĚ tesáky. V tu chvíli mĚ na mysli vytanula von Strömbergova slova a jĚ je pochopil.

Proti Chaosu a zlu v nĚm obsaženĚm není jinĚ východisko než vĚĚný boj, kteřĚ udrŹí temnotu na uzdĚ. Vše ostatnĚ je leŹ.

DĚmon se mohutnĚ odrazil a skoĚil. S vĚkĚikem jsem odskoĚil na stranu a rotomeĚem mu v odkrytĚm boku otevřel rozšklebenou rĚnu. Bestie se otoĚila a vrhla se na mĚ znovu. RozpĚřhl jsem se a udeřil ji rotomeĚem pĚes grotesknĚ napodobeninu toho, ěemu řĚkáme hlava. Lebka ťder nevydržela a pukla. DĚmon mĚ koneĚnĚ padl k nohám.

Prudce jsem se otoĚil a spatřil nĚkolik dalšĚích stvĚr jak se rozbĚhají lovit dalšĚ obĚti. ChtĚl jsem na to kĚikem upozornit, kdyŹ tu nĚhle na mĚ jiná bestie skoĚila. JedinĚ, co jsem stĚhl udĚlat, bylo, že jsem pĚed sebe napĚřhl svou zbraĚ...

Probral jsem se na zemĚ, opřel o ěĚsi mrtvolu. Pohled jsem mĚl zakrytĚ Celestou, která se nade mnou sklĚnila a v ruce drŹela injektor s povzbuzujĚcí tekutinou, kterou mĚ vstĚkovala do ŹĚly na krku. KdyŹ zjistila, že jsem se probral, tak se usmĚla, v oĚĚch ťnavu a zbytky smutku.

„VĚtej zpĚt mezi námi, Dariene.“

BolavĚm hrdlem jsem se pokusil odpovĚdit ale nešlo to, tekutina mĚ paralyzovala hlasivky. Celesta ale pochopila, vĚdy to byla bystrá dĚvka.

„Byl jsi mimo asi pĚl hodiny. Skoro jsme tĚ nenašly, byl jsi ťplnĚ skryt pod tĚm dĚmonem co jsi ho zabil. Von Strömberg tĚ ťž málem odepsal ale my.... Dariene, málem jsi umřel. Tvoje zranĚnĚ....“ Hlas jĚ odumřel. Pohled mĚ sklouzl na nohy, které mĚ až do teĚ zakrývala Celestina hlava. Pochopil jsem, proĚ jsem je necĚtil. ŹĚdnĚ nohy jsem nemĚl.

Jeptiška se náhle zvedla a pevným hlasem pozdravila nového pŕíchozího. Von Strömberg pozdrav opitoval a pokynem ruky ji poslal pryč. Pak si klekl na jedno koleno aby se dostal do mého zorného pohledu. Moc jsem ho nevnímal....nemil jsem nohy. Nemil jsem nohy!

„Mrzák rozhodně nejste. Většina z inkvizitních služebníků nemá všechny své údy vlastní.“

Překvapeně jsem vzhlédl. Jak mohl inkvizitor vidět na co myslím ? Von Strömberg mi pohled opitoval s rozhodností v očích a bez špetky soucitu.

„Vím, že nemůžete mluvit, budu proto pokračovat. Boj jsme vyhráli ale cena byla příliš vysoká. Kromě nás dvou zůstaly naživu jen dvě další bojovnice.“

Pohled mi sklouzl na řadu mrtvých těl vyrovnaných těl vedle mě. Všechny byly oděné do brnění s insigniemi inkvizice.

„I to je malý zázrak,“ pokračoval von Strömberg dál. „Nebýt vašeho zásahu, který demony udržel, nestihli bychom se zbavit zbytku nepřátel dostatečně rychle na to, abychom poté šli útoku zezadu.“

Zdalo se mi to, nebo se ve von Strömbergovi hlase ozval stín uznání ?

„Nicméně, ještě není všemu konec. Nyní je nutné zničit vyvolávací teleporty dole i tady nahoře, nemluví o té proklaté líně.“ Rukou přitom mávl směrem k oběmu torzu, nehybně se vznášejícímu za námi.

„Melta-nálož je už umístěná ale...jejich odpálení bude problém. Zdejší prostor je s šílenou intenzitou prosycen kacířskou magií, která brání použití smířovaného pulzního signálu dálkového odpalovače. Nikdo tady bude muset zůstat...“ Jeho pohled byl výmluvný.

Von Strömberg měl pravdu. Mrzák ze mě rozhodně nebude. Pomalu jsem natáhl ruku a přijal od něj odpalovací mechanismus.

Inkvizitor vážně pokývl hlavou. „Čekal jsem to. Váš mistr by z vás měl radost. Z vás i z vašich sester ve zbrani. Rozhodly se tu zůstat s vámi a poskytnout vám poslední pomoc v plnění úkolu.“

Do mozku se mi dostal zvuk nepříteli vzdálené střelby z bolterů. Zvedl jsem oči a uviděl Celestu a Adrianu jak lehce taně po okraji ostrohu a sestřelují zpět demony, kteří byli natolik troufalí, že se pokusili vyšplhat nahoru. Pociťl jsem obrovský pocit pýchy nad jejich oddaností Císaři i oddílu.

Von Strömberg se zvedl a naposledy na mě upřel svůj zrak. „Sbohem, pane Dariene. Obě vaše i vašeho oddílu nebude zapomenuta. A co se týče vaší duše...“ Drobně se usmál. Vzpomněl jsem si na jeho slova. Pohled i úsměv jsem mu smíle oplatil.

Pak se kolem mě mihl jeho rudý plášť a inkvizitor byl pryč. Pomalu jsem začal počítat. Při padesáti se odmlčel Adrianin bolter a její tělo vzápětí explodovalo v gejzíru krve, vytrysknuvšího z hrudníku, kterým pronikl ostrý dráp jedné z bestií. Celesta obrátila svou zbraň proti novému nebezpečí a své poslední náboje vyprázdnila do obou těl. Pak bolter odhodila a s rozmáchlým gestem tasila svůj rotomeč. Na místě se otočila a svými očima se mi zabodla do mých. Na vteřinu mě dvě světla zastavila a v mysli se mi zhmotnila cizí myšlenka.

++Buď sbohem, drahý Dariene.++

Vzduchem se prořízl krátký vysoký výkřik a dívka se vrhla do hromady nestvůr, které se jako sněhové koule převalily přes okraj ostrohu.

Vzpomněl jsem si na svoje myšlenky, které mě napadly během mého posledního boje. Musel jsem se v duchu usmát.

Von Strömbergova slova jsem plně pochopil až nyní a ne tehdy, jak jsem si mylně myslel. Proti Chaosu je nutno neustále bojovat....a umět se obětovat. Kdykoliv, kdy by to mohlo přinést i tu nejmenší výhodu, která se naskytne.

Zmákl jsem spoušť.